

ABSTRAKT: Práce se zaměřuje na vytyčení základní problematiky definice náboženství z hlediska sémiotiky Charlese Sanderse Peirce. Jejím cílem je na základě vybraných Peircových textů, které jsou pro danou problematiku klíčové, vyložit Peircovu filosofii náboženství, která v sobě zahrnuje pojetí náboženství úzce propojené s Peircovou metafyzikou, faneroskopií, sémiotikou a agapismem. Zaměřuje se především na Peircovu teorii evoluce, představu Boha, způsob pragmatického usuzování, jakým lze k představě Boha dospět, a vztah náboženství a vědy.

Interpretací textů Ch. S. Peirce dospívám k závěru, že o přesnou definici náboženství nelze v jeho teorii usilovat. I tak může sémiotické pojetí náboženství přinést nový pohled: náboženství by mohlo stát na stejných principech, kterými se řídí věda. Lze jej rovněž chápat jako komunitu lidí usilujících o ustavičné hledání pravdy. V rámci zkoumání hledá tato komunita lidí odpovědi na otázky týkající se teologických ideálů. Předpokladem víry jednotlivých příslušníků náboženských komunit je zakoušení Boha, který je dokonalým, nejvšeobecnějším znakem a zároveň růstem a semiósis ve vesmíru, které si lidé interpretují. K uctívání Boha dospívá věřící prostřednictvím múzování, zvláštní bezúčelné činnosti, jež je však součástí vědeckého zkoumání podle metody vědy. Hypotéza reality Boha je charakteristická především svou vágností a zároveň také velkou mírou pravděpodobnosti. To však neodporuje Peircovu požadavku prozkoumat a zpochybnit veškeré poznání dosahované v rámci vědeckého zkoumání.

Práce se snaží zvážit, do jaké míry by mohlo být Peircovo chápání náboženství přínosem pro dosavadní souhrn pokusů o vymezení náboženství. Představuje také některé rozpory v Peircově teorii, jež tím více zdůrazňují, že sémiotická koncepce náboženství musí být především vágní a otevřená dalšímu prozkoumání.